

ท.จ.๗

๗๗๗

๗๑๕.

ตำนานพระบรมธาตุ

จังหวัดนครศรีธรรมราช

คณะกรรมการหอสมุดแห่งชาติ

วัดพระบรมธาตุ

พิมพ์

๕๘
ครั้งที่สอง

๒๐๐๐ ฉบับ

๗๑๐
/

959.3

97.

ตำนานพระบรมธาตุ

จังหวัดนครศรีธรรมราช

คณะนิพนธ์หอสมุดแห่งชาติ

วัดพระบรมธาตุ

พิมพ์

ครั้งที่สอง

๒๐๐๐ ฉบับ

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ตำนานพระบรมธาตุ

การที่ได้พิมพ์หนังสือตำนานพระบรมธาตุ จังหวัดนครศรีธรรมราชจนจำหน่ายนั้น ด้วยหวังให้ท่านทั้งหลายผู้ชอบอ่านทราบเรื่องของพระบรมธาตุ ซึ่งเป็นปูชนียวัตถุอันศักดิ์สิทธิ์ของพุทธศาสนิกชนทั่วไปประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง พระบรมธาตุเป็นปูชนียวัตถุอันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีบำรุงรักษาให้วัฒนาถาวร จึงพิมพ์หนังสือจำหน่ายเก็บเงินเป็นรายได้ของวัดพระมหาธาตุ เพื่อจะได้เป็นทุนสำหรับใช้จ่ายในการบำรุงรักษาพระบรมธาตุต่อไปด้วย

อนึ่ง เนื่องจากหนังสือนี้เป็นที่นิยม ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป จึงมีผู้พิมพ์ ขนขายเพื่อประโยชน์ส่วนตัว เพื่อให้ผู้ชอบอ่านทราบว่า หนังสือนี้เป็นหนังสือที่เจ้าพนักงานจัดพิมพ์ ขนเพื่อประโยชน์ของวัดพระมหาธาตุ พนักงานรักษา

วัดพระมหาธาตุ จึงได้ประทับตราไว้ที่หน้าปกหนังสือ คือ
เป็นตรารูปเจดีย์พระบรมธาตุอยู่กลาง รูปใบโพธิ์อยู่ด้าน
ขวา รูปพระที่นั่งอยู่ด้านซ้าย มีหนังสือไทยว่า พระบรมธาตุ
นครศรีธรรมราช อยู่ในวงกลม ก่อนท่านจะซื้อขอได้ดัง
เหตุตามน^{*}เทอญ

(ลงนาม) ขุนศรีธรรมธาดุรภัษา

พนักงานรักษาวัดพระมหาธาตุ

นครศรีธรรมราช

คำนำ

พระบรมธาตุเป็นปูชนียวัตถุโบราณ เป็นที่เคารพสักการะแห่งปวงชนชาวบักไต และแม่ชาวต่างด้าวอื่น ๆ ต่างมานมัสการกระทำสักการบูชาด้วยมหรรมภัณฑ์ และจุดบัจจัยต่างชนิดแก่บรรพชิตในบริเวณ ทั้งใคร่เพื่อจะทราบประวัติของวัดและของพระบรมธาตุ ขอร้องไห้บรรยายอยู่เนื่องนิตย์ เจ้าถิ่น คือ เจ้าพนักงานและบรรพชิตแถลงให้ฟังต่าง ๆ กัน ตามความรู้ความสามารถ จึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะพิมพ์ตำนานวัดพระบรมธาตุจำหน่ายแจกให้แก่ผู้ต้องการ

คณะกรรมการจังหวัดจึงขอเสนอต้นฉบับจากหอสมุดแห่งชาติ ได้มาและได้รับอนุญาตให้พิมพ์ได้ตามความประสงค์

หวังว่าหนังสือนี้จะให้ความรู้แก่นักโบราณคดีและทำความเข้าใจใ้เกิดมีแก่ผู้เคารพนับถือพระรัตนไตรได้โดยสมควร
ขออำนาจพรให้ผู้ได้รับไปอ่านดูรู้เรื่องได้
บรรลุจุดพิชพรสุขพิเศษทั่วกันเทอญ
พระศรีธรรมปราสาทน์
วัดพระบรมธาตุ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตำนานพระธิดาเมืองนครศรีธรรมราช

อาทเคิมยงมเมืองหน้งชอทนทบร เจาเมืองชอทาว
โกด้หราช มัพระอรรมเค็ดชอนางมหาเทว มัพระราช
บตรณ พชอนางเหมชาดา ชายชอเจาทนทกุมาร และ
ยงมเมืองหน้งชอเมืองชนทบร อยู่ข้างฝ่ายทักษิณทิศ
เจาเมืองชอทาวองกุศราช พระอรรมเคชชอวาจันทเทว
และทาวองกุศราชมารบซึ่งพระทันตธาตุแก่ทาว โกด้หราช ๆ
กษัตริย์ข้างเดี่ยเมืองแก่ทาวองกุศราช นางเหมชาดากับ
เจาทันตกุมาร ก็รับเอาพระทันตธาตุลงดำเภาไปเมืองลังกา
เกิดมร้ายดำเภาแตก เจาทันตกุมารกับนางเหมชาดา
ก็พาพระทันตธาตุ ชัดชนหาดทรายแควชเดรอบ ก็
เอาพระธาตุฝังไว้ ทหาดทราย แควชเดเข้าเวินอยู่ในที่ดบ

ยังมีพระอรหันต์องค์หนึ่งชื่อ พระมหาเถรพรหมเทพมา
โดยนภากาศเห็นวิเศษมีพระธาตุวงโรตนาการชน พระ
มหาเถรก็ตั้งนมัสการพระธาตุ นางเหมาชากับเจ้าทันต
กุมารก็เล้าความแก่พระมหาเถร เหมือนนกต่างมาแต่
หลัง แดพระมหาเถรทำนายว่าในหาคทรายชเรอบน
เบของหนายังมีพระยาองค์หนึ่งชื่อพระยาศรีธรรมมาโลกราชจะ
มาตั้งเป็นเมืองใหญ่ แดจะก่อพระมหาธาตุสูงได้ ๓๖ วา
แดพระมหาเถรตั้งเจ้าสองพี่น้องไว้ ว่ามีทุกข์ ตั้งใจให้เจ้า
ตานักถึงพระองค์ จำเท่านั้นแดพระมหาเถรก็กลับไป
เจ้ากุมารทั้งสองก็พาพระธาตุขึ้นไป ครั้นถึงท่าเมือง
ครึ่งก็โดยสารดำเภาไป ถึงกลางทะเลใหญ่ก็เกิดอัศจรรย์
ใช้ใบดำเภาไปมิได้ ชาวดำเภาที่ชวนกันว่า เจ้าทั้ง
สองนั่งโดยสารดำเภาจึงเกิดอัศจรรย์ขึ้น แดว่าจะฆ่า
เจ้าทั้งสองนั้นเสีย เจ้าทั้งสองก็ดำนึกถึงพระมหาเถร ๆ
ก็นิมิตรเป็นคุุฑขบักประมาณข้างละ ๓๐๐ วา แดค้จมา
ในอากาศอัศจรรย์ก็หาย แดพระมหาเถรบอกแก่ชาว

ดำเภาว่า พระยานาคพาวรีวารชนมานมัสการพระธาตุจึง
 เกิดอัศจรรย์ ว่าท่านนาคพระมหาเถรก็ได้จุไป นาย
 ดำเภาที่ใช้ใบไปถึงเมืองดังกล่าวไป เจ้าดังกล่าวรับพระ
 ธาตุในวันปราสาทแก้ว จึงครีตตามเจ้าต้องพี่น้องว่า
 จะกลับไปเมืองทนต์บุรีเล่า เจ้าดังกล่าวก็ตั้งดำเภาให้เจ้า
 ต้องพี่น้อง แล้วบรรทุกของให้เต็มดำเภา แล้วจึงตั้ง
 ราชดาร์ไปถึงเจ้าเมืองทนต์บุรี ว่าเงในบุตรหัวไถ่
 หราช ซึ่งทวงคดีในการสงครามนั้น กลับมาอยู่ใน
 เมืองทนต์บุรีเล่า อย่าให้ชาวอังกฤษราชทำอันตรายแก่เจ้า
 ต้องพี่น้อง ถ้าชาวอังกฤษราชทำอันตรายแก่เจ้าต้องพี่น้อง
 เห็นว่าเมืองทนต์บุรี ก็กับกรุงดังกล่าวจะเป็นศึกแก่กันแล้ว
 เจ้าดังกล่าวให้มหาพราหมณ์ ๕ คน พระพระบรมธาตุมา
 ทนาหนึ่ง ให้ฝั่งที่เจ้าต้องพี่น้องช้อนพระทันตธาตุใน
 มหาพราหมณ์ กับเจ้าต้องพี่น้องก็ใช้ดำเภามาถึงหาดทราย
 แก้ว มหาพราหมณ์ ก็แบ่งพระธาตุเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่ง
 ได้ผสมแก้วแล้วใส่แม่ขันทอง ขึ้นฝั่งที่รอยเจ้าต้องพี่น้อง

ฝั่งพระธาตุแต่ก่อน ก่อพระเจดีย์ ถัดมไว้ แล้วผูก
 ภาพนตรีรักษาอยู่ยังพระธาตุตั้งหนึ่งนั้น มหาพราหมณ์
 ก็พาไปเมืองทนต์บุรี
 ยังมีเมืองหนึ่งชื่อหงสาวดี มีกำแพงถ้ำมชั้นล้อม
 ถ้ำมจนถึงรอบเมือง ประตูเมืองมีนาคราชเจ็ดหัวเจ็ดหางมี
 ปราสาทราชมณเฑียร มีพระมหาธาตุ ๓๐๐๐ ยอด
 ใหญ่ ๓๐ ยอด ค้ำชั้เขาค้ำขวา ถัดางตั้งถัดหมอก มี
 พระพุทธรูป ๔๐๐๐ พระองค์ เจ้ามือง นน ชื่อพระญาศรี
 ชรรมาโคกกราช มีพระอรรคมเหษร์ชื่อตั้งขเทพ มีบุตร
 ชายสองคน ๆ หนึ่งชื่อท้าวเจตราช อายุยุนได้ ๓๐ ปีเกิด
 นนชื่อเจ้าพงษ์กระษัตริย์ ยังมีบาคู ๔ คนบารุงเจ้าเมือง
 นนอยู่ อยู่มาเกิดไข้ยุดมหายักษ์มาทำอันตราย ไฟร
 พลดมตายเปนนันมาก พระญากั้พาญาติวงษ์และไฟรพด
 ลงดำเภาไข้ ไบมาคังอยู่ริมชเต
 ยังมีพราน ๘ คน ๆ หนึ่งชื่อพรหมสัตว์ตามเนอมาตาม
 ริมชเต มาถึงหาดทรายชเตรอบพบแก้วดวงหนึ่งเท่าลูก

หมายส่ง จึงพรานทั้ง ๘ คนเขาแก้วไปถวายแก่พระญาแก้ว
 กราบทูลว่าได้ ที่หาดทราย แต่หาดทรายนั้นกว้างยาวมี
 น้ำอยู่รอบ พระญาให้พรานหมื่นร้อยนำบาศูทั้ง ๔ คนมาค
 นนบาศูทั้ง ๔ คนก็เขียนแผนที่ไปถวาย พระญาให้แต่ง
 ดำเนาแล้ว จัดคนทูลคุณพระพุทเจ้า ๓๐๐ หิ้งกับบาศู
 ทั้ง ๔ คน พาแผนที่ดำเนาะไปถวายเจ้าเมืองดังกา ๆ ก
 ยินดีหนักหนา จึงตรัสถามว่าพระสงฆ์ยังมีฤาหาไม่ บาศู
 กราบทูลว่าพระสงฆ์เจ้าไม่มี แต่เจ้าดังกาว่ายังมีพระสงฆ์
 ของคหนึ่ง ชื่อพระพุทเจ้าเกียร เกิดวิวาทกันกับเพื่อน
 สงฆ์ เจ้าเมืองดังกาขอโทษกันเสีย เจ้ากไม่ลงให้ ก
 ให้ นิมนต์เจ้ากไปเกิด พระพุทเจ้าเกียรก็ลงดำเนาะมา
 ด้วยบาศูทั้ง ๔ คน ยังมีพระยาศรีธรรมมาโคกราช ๆ กมี
 หน้าใจศรัทธาในการกุศล ให้เกิดยกด้อมผู้ คนซึ่งอยู่ตง ป่า
 เข้ามาประชุมกันเป็นอันมาก แล้วพระยาศรีธรรมมาโคกราช
 เจ้าพงษ์กระษัตริย์แต่พระพุทเจ้าเกียรบาศูทั้ง ๔ คนปฤกษา
 กันจะตั้งเมืองหาดทราย แล้วจะก่อพระเจดีย์แต่พระพุท

รูปได้ ครั้นต้นทากันแล้ว พอเกิดไข้ ยบุลคนล้มตาย
 เป็นอันมาก พระญาติกับพระพุทฺธคำเกียรบาคุทั้ง ๔ คน
 พาญาติวงศ์ ช้าง ม้าหนีไป อยู่กะหม่อมโคกนหาดทรายเส
 รอนนแด เมื่อศักราชได้ ๓๐๘๘ ปี พระยาศรีธรรมมา
 โศกราชก็ตั้งสร้างการนหาดทรายเสรอย เป็นเมืองนคร
 ศรีธรรมราชมหานคร แล้วตั้งให้ทำอิฐทำปูนก่อพระธาตุ
 ครวงน แดยังมีพระดีหิงค ต้องขเดมาแต่เมื่องตั้งกามา
 ถึงเกาะปึง แดพัน มาถึงหาดทรายแก้ว ที่ จะก่อพระมหาธาตุ
 นน

ครวงนยังมีพระยาศรมาโศกราชองค์หนึ่ง เป็นเจ้า
 เมืองมัทยมประเทศ มีพระอรรมเหษชอนางด้นทมิตรา
 ใหนักเทกัถัธราชดำรมาถึงพระยาศรีธรรมมาโศกราช ใน
 ราชดำรนั้นว่า พระยาศรีธรรมมาโศกราชก่อพระมหาธาตุ
 ๗๔,๐๐๐ พระองค์ แต่ยังมีได้พระบรมธาตุไปประจุร้ความ
 ไปว่าพระยาศรีธรรมมาโศกราช ก่อพระมหาธาตุองค์หนึ่งสูง
 ๓๗ วา แด้วยกพระบรมธาตุชนประจุพระบรมธาตุ แด

เมืองมัธยมประเทศ พระราชกุ ๘๔,๐๐๐ ยังหาได้พระบรม
 ราชกุไปประจุมิ จะขอแบ่งพระราชกุไปประจุมิ ครั้นแจ้ง
 ในราชดำรินั้นแล้ว พระญาก็ให้นักเทศสั่งสอน บาคุทั
 ๔ คนก็เข้าเรียนสวดมนต์ ไหว้พระตามนักเทศเรียนมา แต่
 ปฤกษาว่าจะคิดฉันใด ที่จะรู้แห่งพระราชกุจะเอาขึ้นจะได้
 แจกประจุมิพระเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ พระองค์ พระญาให้เอาทอง
 เท่าตุกฟักผกค้อม้าป่าวทัวตงเมือง

ยังมีผู้เฒ่าคนหนึ่งอายุได้ ๓๕๐ ปีว่ารู้แห่ง อามาตย์เอา
 ทองตั้งให้ แล้วเกาะตอผู้เฒ่าขึ้นมาทูลแก่พระญา ๆ ก็ถาม
 ผู้เฒ่ากราบทูลว่าเมื่อศิวเจ้าเขายังน้อย บิดาของข้าพเจ้า
 ได้เอาดอกไม้อันไปถวายทนน พระญาให้นำไปขุดลง พบ
 พระเจดีย์มีภาพยนต์รักษาอยู่ เอาขึ้นมิได้ พระญาให้นำ
 เอาทองเท่าตุกฟักผกค้อม้า ไปป่าวหาผู้รู้แก่ภาพยนต์
 ครั้นนั้นยังมีบรรณหนึ่งชื่อนายจันท์ แต่บิดานานไปเรียน
 ศีลปวิขราเมืองโรมพิไลย ครั้นได้แล้วเอาน้ำหมักดักไว้
 ที่ตำราแล้วกลับมา พระอาจารย์ใช้ภาพยนต์ มาตักค้ำ

เขาไป อักษรอนันตเจ้าเขียนเรียนไว้ อเมาศยก็
 เขาทองให้แล้วพาตัวบุรุษมา พระญาติให้แก่ภายนคัง
 ร้อนขึ้นไปถึงพระอินทร์ ๆ ก็ใช้พระวิศณุกรรมมายก
 พระธาตุขึ้น พระญาติขึ้นไปเมืองมัธยมประเทศตามม
 ติรามาชอนัน จึงพระวิศณุกรรมช่วยพระญาติอพระเจดีย์
 ประจุพระบรมธาตุขึ้นไว้ แล้วตั้งเมืองสิบสองนักษัตร
 ขึ้นแก่เมืองนครศรีธรรมราช ปัตตังเมืองสายถอยตรา
 หนหนึ่ง ปัตตังเมืองตานถอยตราโคหนหนึ่ง ปัตตังเมือง
 กะตันถอยตราเสอหนหนึ่ง ปัตตังเมืองปาหนถอยตรากระต่าย
 หนหนึ่ง ปัตตังเมืองไทรถอยตราใหญ่หนหนึ่ง ปัตตังเมือง
 พัทธถอยตราเด็กหนหนึ่ง ปัตตังเมืองตรงถอยตราม้าหนหนึ่ง
 ปัตตังเมืองชมพรถอยตราแพหนหนึ่ง ปัตตังเมืองบันท้าย
 งามถอยตราตั้งหนหนึ่ง ปัตตังเมืองอุเอถอยตราไก่หนหนึ่ง ปัตตัง
 เมืองตะกั่วปาถอยตราสุนัขหนหนึ่ง ปัตตังเมืองกระถอยตราหมู
 หนหนึ่ง เขากัน ๑๒ เมืองมาช่วยทำอุปัฏฐากอพระมหาธาตุ
 ขึ้นยังหาด้าเร็จไม้ พอใช้ทำตงพระญาติพาญาติวงศ์ ลง

ดำเกาหนี ไซ้ ไปถึงกลางแดด คนตายสิ้น เมืองนน
ก็ร้างอยู่ ครึ่งหนึ่ง

เมื่อศึกกราชได้ ๓๓๘๖ ปี ยังมีพระญาองค์หนึ่งชื่อพระญา
ศรีไธณรงค์ มาแต่ฝ่ายตวันตก นางอรรคมเหษีชื่อนาง
จันทาท้าว น้องชายคนหนึ่งชื่อเจ้าธรรมกระษัตริย์ ได้
เป็นเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช และพระดีหิงค์ มาประทักษิณ
พระธาตุแล้วอยู่ ๗ วัน ก็จากเมืองนครไปเมืองเชียงใหม่
พระยาศรีไธณรงค์ถึงแก่กรรม ท้าวธรรมกระษัตริย์ ผู้น้อง
ได้เป็นเจ้าเมืองนน เมื่อศึกกราช ๓๓๘๘ ปี ท้าวธรรม
กระษัตริย์ ถึงแก่ความตาย

ยังมีพระญาองค์หนึ่งชื่อท้าวศรีธรรมมาโคกราช เป็น
เจ้าเมืองอินทปัตถบุรี น้องชายชื่อท้าวจันทกาน ๑ ชื่อ
ท้าวพงษ์สุธา ๑ พญาติวงษ์ไฟว์พดข่างมาหนีไซ้หา คน
คงมาช้านานประมาณได้ ๘-๙ ปี มาถึงหาดทรายแก้วพบ
พระมธุริยาทำไร่อยู่ นายเทียนบัณฑิตเป็นช้อย คนหนึ่งแต่
พดพระญาศรีธรรมมาโคกราช ยกมาแต่อินทปัตถบุรี ๓๐.๐๐๐

เกณฑ์ค่าชงนนั้นแล้วเล่นทำนาทำไร่ แต่เกณฑ์อิฐปูน
คอกำแพงเมืองรอบแล้ว ก็อพรมหาธาตุขึ้นตามพระญา
ศรีธรรมมาโคกกราชดำไว้แต่ก่อน

ครั้งนั้นยังมีชาวอิพิงษ์อยู่ เมืองหงสาวดีกับคน ๑๐๐
หนึ่ง พาพระบรมคไปถวายพระบาทในเมืองตังกา ต้อง
อมร้ายดำเกาศกษัตริชนปากพนัง พระบรมคชัตริชนปากพนัง
ชาวปากน้ำพาชนมาถวาย ตั้งให้เอาพระบรมคทางไว้ ที่ต้อง
พระโรง แต่ราษฎรอินทวงศ์กับคน ๑๐ คนชัตริชนปากพน
เคินตามริมชเต มาถึงปากน้ำพระญาน้อยชาวปากน้ำพา
ค้อมมาเฝ้า ราษฎรเห็นพระบรมคราษฎรก็ร้องไห้ พระญาที่
ถามราษฎร ๆ ก็เล่าความแค้นแรกมานั้น แต่พระญาที่ให้
ชั่งดำเกาศให้ราษฎรไปเมืองหงสาวดีนิมนต์พระสงฆ์ ราษฎรก็
ลงดำเกาศไปนิมนต์พระสงฆ์มา ๒ พระองค์ องค์หนึ่งชื่อมหา
ประเวียนทศศรีองค์หนึ่งชื่อมหาเถรดีจางนเทพ ฝ่ายนักเรียน
ซึ่งต้องพระองค์มาทำพระธาตุตงปูนเสร็จแล้ว พระญาให้
แคว้งดำเกาศไปนิมนต์พระสงฆ์ เมืองตังกามาเสกพระมหาธาตุ

ครองนงมีดำเกาต์หนึ่ง ชัดขึ้นปากนำพระญาณ้อย
 ในดำเกาต์นมแต่ศรีผิงกับกระเซงเต็มดำเกาต์ แต่คนไม่มี
 พระญาณให้เอากระเซงมามงรอบพระมหาธาตุ ศรีผิงหนัก
 ให้ฝนเทียนสั้น แล้วมัตราไปถึงเมืองชนบท ๑๒ นักษัตริ
 มาทำบุญฉลองพระธาตุ จึงปรากฏไปถึงท้าวพิไชยเทพ
 เชียงภาว ผู้เป็นบิดาท้าวอุทองเจ้ากรุงศรีอยุธยา ท้าว
 อุทองยกไพร่พลยี่สิบแสนเจ็ดพันห้าร้อย มาตั้งอยู่แม่
 น้ำแห่งหนึ่ง มีพระราชดำรัสมาถึงพระญาศรีธรรมมาโคกกราชฯ
 ก็จัดเอาพลเมืองไคยี่สิบแสนเจ็ดพันห้าร้อย เท่ากับพลท้าว
 อุทอง ยกไปตั้งทำกำเร ท้าวอุทองยกไปตั้งบางคภา
 ทำเพหารอารามไปทุกแห่งจนถึงบางคภา แดทหารทัพ
 หน้าทั้งสองฝ่ายรบกัน ไพร่พลทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็น
 อันมาก พระญาศรีธรรมมาโคกกราชฯดำหริในพระไทย ว่า
 ตัวเรานี้ได้สร้างพระเจดีย์วิหาร แดทอพระพุทธรูปปลูกไว้
 พระศรีมหาโพธิ แต่ได้ยกพระมาดิกระเจดีย์ ที่เมืองอินทปัต
 แดทำประตู ๒ ประตูจ้างคนทำวันพันตำดั่งทอง แดพระ

บรรทมองค์หนึ่ง ทำด้วยด้ามฤๅษยา ๔ เถ็น พระเจดีย์
 สูงสุดหมอก อิริยา ๕ วาหนา ๓ พระระเบียงสูง
 ๓๕ วา ระเบียงสูงเต็นหนึ่ง หนาเต้า ๘ ศอก แป
 ย่อมหิน พระนั่งย่อมด้ามฤๅษยา สูงตะองค์ ๓๕ วา ตะกั่ว
 คาคทองพระระเบียงหนา ๖ นิ้ว บนปรางกว้าง ๒ เถ็น
 เหยี่ยมเต้าพระเจดีย์กว้างเหยี่ยมตะ ๒ เถ็น กะได้นคร
 หิน ๘ วา แม่กะไดเหยี่ยมใหญ่ ๔ กำ ดูก ๓ กำ ขึ้นถึง
 ปรางบน หงษ์ทอง ๔ ตัวย่อมทองเนื้อเต้าๆ มาทำพระ
 นาดิระเจดีย์ ปลุกพระศรีมหาโพธิเต้าจำเริญพระมหาธาตุ
 เมืองนครศรีธรรมราช เต้าได้ ไปนิมนต์พระเมืองตังกา
 เมืองหงษา มาทำบุญฉลองพระธาตุ ได้จำแนกแจกทาน
 เปนมาก เต้าทำศักรันรพดตมตายก็จะเป็นนาระเวรไป
 เปนอันมาก จะขอเป็นไมตรีนังอาศันเต้าด้วยกันกับท้าว
 อู่ทอง เมื่อท้าวอู่ทองกับท้าวศรีธรรมมาโคกกราชจะเป็น
 ไมตรีกันนั้น ท้าวอู่ทองขึ้นบนแท่นเต้า พระญาศรี
 ธรรมมาโคกจะขึ้นไปมิได้ ท้าวอู่ทองก็รุ่งพระกรขึ้น มงกุฏ

ของพระเจ้าศรีธรรมมาโคกตกจากพระเคียว แล้วท้าวศรี
 ธรรมมาโคกได้สัญญาว่า เมื่อตัวพระองค์ กับอนุชาของพระ
 องค์ยังอยู่ให้เป็นทองแผ่นเดียวกัน ถ้าท้าวอู่ทองต้อง
 ประสงค์ตั้งใดจะจัดแจงให้ นานไปเบื้องหน้าให้มาชน
 กรุงศรีอยุธยา ฝ่ายท้าวอู่ทองก็รีบเป่าไม้ตรีแท่งกันแด
 ท้าวอู่ทองว่าถ้าท้าวศรีธรรมมาโคกกราช ต้องการตั้งใดท้าว
 อู่ทองจะจัดให้มา เจริญความกันแล้ว ต่างองค์ยก
 ไพร่พลคืนเมือง

ท้าวศรีธรรมมาโคกกราชตั้งอารามก่อพระเจดีย์ ปลูก
 พระศรีมหาโพธิ์ริยทางมาจนถึงเมืองนคร ตั้งแต่นั้น
 ต่อมาได้แต่งของบรรณาการตอบแทนกันมิได้ขาด เมื่อ
 พระญาศรีธรรมมาโคกถึงแก่กรรม เมื่อศักราช ๑๒๐๐ ปี
 พระญาจันทาทานเป็นเจ้าของ พระญาพงษาดุราเป็นพระญา
 จันทาทาน ตั้งฝ่ายทักษิณพระมหาธาตุเป็นเมืองพระเวียง
 อยู่มาท้าวศรีธรรมมาโคกถึงแก่กรรม พระยาจันทาทานผู้
 น้องเป็นเจ้าของ ครั้นนั้นเจ้าเมืองชวดยกไพร่พลมาทาง

เรือ มารับเอาเมืองมิได้ ชาวก็เอาเงินไปขายเข้ากอไม้
 ไม้แต่กวัดไป อยู่มาภายหลังชาวเมืองถางไม้ ไม่เก็บเงิน
 ชาวก็จับมารบอีกเด้า เจ้าเมืองแต่งทหารออกรบอยู่ แล้ว
 เจ้าเมืองพาญาติวงศ์ออกจากเมืองไปอยู่ เขาแดง แดกรม
 การรบกับชาวๆ ก็แตกไป ภายหลังชวดยกไพร่มาทอด
 อย่านปากน้ำ มีราชดำรมาว่าเจ้าเมืองชวาให้เอาลูก
 ดำวมาถวาย ให้เจ้าเมืองนครลงไปรับ พระยาก็แต่ง
 ไพร่พลลงไป ชาวก็จับตัวพระยาได้ นางขรรคมเหษีก็
 ตามพระยาไปถึงเกาะอันหนึ่งได้ชื่อว่าเกาะนาง โดยครั้งนั้น
 ชาวก็ให้เจ้าเมืองผูกด้วยไขเบ็ดแก่ชาวๆ ก็ให้พระยาค้นมา
 เป็นเจ้าเมืองอยู่เด้า

อยู่มายังมีพระมหาเถรองค์หนึ่งชื่อตั้งจากเทพอยู่เมือง
 นครป่าหมาก รือญาติโยมมาอยู่เมืองนครศรีธรรมราช
 ด้วยพระมหาเถรพรหมสุริย ชื่อตั้งเขตต์อารามปลูก
 พระศรีมหาโพธิ์ก่อพระเจดีย์ก่อกำแพงไว้ ให้ญาติโยม
 รักษาอยู่ตามพระยาอุทิศถวายไว้ นั้น ได้ชื่อว่าวัดพติม

อยู่ มาดูกนายเทียนมันจิตผิดด้วยซ้ำต่างของพระยาๆ ก็ให้
จับจะฆ่าเสีย จึงดูกนายเทียนเดินเข้าในวัด พระมหาเถร
ไม่ให้ อยู่ มาดูกนายเทียนไปตงาน พระยารักก็ให้คน
จับฆ่าเสีย พระมหาเถรรักก็เคืองใจ ร้อยญาติโยมออก
ไปก่อพระวิหารพระพุทธรูป ได้ชื่อว่าวัดห่อเทียน แล้ว
ไปตั้งอารามอยู่เขาบ่อย พระมหาเถรถึงแก่กรรม พระยา
กษัตริย์ไปแต่งการศพ ได้ชื่อว่าเขาคุ่มพนม แล้วพระยาก็
คืนเมือง จึงพระยาชวาให้มาเอาด้วยไร่แปดไร่ไก่โดย
พระยาผู้ถนน

อยู่ มายังมีเด็กคนหนึ่งพ่อแม่เสียใจอยู่ ค้ำบดบ้านพเคียน
เขาถูกไฟเปิดไร่ ไร่ไม่ถางมา มึงตัวหนึ่งเขาแก้วมาไว้
ในเปิด พ่อแม่หนีได้ แก้วคงช้อดกว่าพังพการ ครั้น
เด็กใหญ่เลี้ยงโคกระบือได้ เด็กทั้งหลายก็มาเดินด้วย
พังพการ ๆ ให้ค้ำบไม้ ป่าเขคนตะเด็ม วันหนึ่งพังพการ
ชวนพวกเด็กวัดปลาด แล้วให้สัญญาแก่กันว่า ถ้า
ปลาดออกหน้าทีผู้ใดจะตัดหัวเสีย ปลาดจึงออกหน้าทีเด็ก

คนหนึ่ง พงพการ์ก็เอาดาบภาเซตต์หัวเด็กถนนขาดตาย
 พ่อเด็กไปบอกกรมเมือง ๆ ไปทูลแก่พระยา ๆ ให้หาตัวเด็ก
 นนมา เด็กถนนเอากัดถวายแก่พระยา ๆ ก็เอาเด็กนั้น
 เป็นบุตร พระยาก็คิดแรงเมืองกับชวา พระยาก็ให้
 ขุดครอบเมืองพระเวียง พระยาชวาให้มาเอาด้วย พระยา
 กไม่ให้ พระยาชวากทพเรือมารบ พระยาก็ให้ พงพการ
 เป็นทหารออกรบ พงพการฆ่าพวกชวาเสียสามสิบคน
 สิบคนทกวัน พดชวาทายมากนั้ แต่จะได้ เห็นตัว
 พงพการก็หาไม้ ชวากแตกหนีไป พระยาก็แบ่งเมือง
 ให้ พงพการฝ่ายหนึ่ง พระยามาถึงนกกกรรมก็เกิดใช้ให้
 ชาวเมืองล้มตายหลบไซ้ ไปอยู่ ครอบห้วยครอบเขา เมือง
 ก็ร้างอยู่ ชานาน

ยังมีศรีมหาราชาถูกนายนกกกระทาส์รา กับคนทั้งหญิง
 ทั้งชาย ๓๐๐ หนึ่ง มาตั้งอยู่ ตัดทำนาชื่อว่าเมืองตานคทา
 ก็เกิดถูกชื่อพระหัดว่า ๆ ก็เกิดถูกชื่อศรีมหาราชา เป็น
 ผู้ใหญ่อยู่เมืองตานคทา ยังมีขุนศรีแปดจอมแผ่นดินเมือง

ขวางอยู่เมืองสระบุรี มีพรานแปดคนตามเนื้อหองมาพบ
 พระเจดีย์เดิม จึงพากันไปบอกกับขุนศรีพิศแปดจอม
 แดนเมืองขวาง เมืองสระบุรีชนแกเมืองนครศรีธรรมราช
 แดเมืองสระบุรีเกิดใช้หา จึงแม่นางแตรรอมมาตงเมือง
 สระบุรีได้ มาพบเมืองแล้วมาตงทั้งหลวงหรดเมือง

ยังมีนายไทยผู้หนึ่งชาวกรุงศรีอยุธยา ใช้เรือมาทอด
 อยู่ปากน้ำนครศรีธรรมราช นายไทยวางจ้าวๆ นึกขาด
 นายไทยตามจ้าวมาพบพระเจดีย์เดิม แล้วพบเจ้าไทย
 ดององค์ องค์หนึ่งชื่อมหาเถรพุทธเจ้า องค์หนึ่ง
 ชื่อมหาเถรพรหมศรัยเทโวโคจรมา นายไทยก็เล่าความ
 แก่เจ้าไทยๆ ให้นำไปค้ำพระเจดีย์เดิม แล้วนายไทยก็
 ลงเรือไป ภายหลังเจ้าไทยทั้งสองพบพระมหาธาตุทลาย
 ลงเทียมพระบรรดงัก รอยเตื่อเขาเนื้อชนกนทนน เจ้าไทย
 ก็กลับไปอยู่ อารามดังเก่าเด้า

ยังมีนางอริยพงษ์อยู่กรุงศรีอยุธยา ใช้เรือมาทอด
 อยู่ปากน้ำพระยา แดมาพบเจ้าไทยทั้งสององค์ แด

รั้งศรีรชญาติโยมมาแต่โองพदान์สร้างวัดชนน นิมิตต์
 มหาเถรเพชมาแต่ยายคตัง รชญาติโยมไพร่ด้วยพันศรีชนา
 มาสร้างวัดจันทเมธาดี พระมหาเถรมังคตาจารย์รชญาติ
 โยมมาแต่ภู่หลวง สร้างวัดหรีดพระธาตุ พระมหาเถร
 ไชติบาดมาแต่ปักใจเขาพระบาทกับนายมันท์สรี่ สร้าง
 วัดฝาง พระมหาเถรสรรเพชมาแต่โองพदान์รชญาติไพร่
 ด้วย พันศรีชนาสร้างวัดอาคเนพระธาตุ พระมหาเถร
 อนุรุทธ รชญาติโยมมาแต่ยศไศทร สร้างวัดประตู พระมหา
 เถรพงษ์รชญาติโยมมาแต่เพชบุรี สร้างวัดคโคต
 พายัพพระมหาธาตุ จึงมหาเปรียญทศศรี ปลุกภู่
 อยุ่ พายัพพระมหาธาตุ จึงพระมหาเถรมงคลเอาไม้ศรี
 มหาโพธิ์ได้อย่างทองดงดำเถา รชญาติโยมมาแต่เมืองดังกา
 สร้างวัดพลับปลุกพระศรีมหาโพธิ์ ฝ่ายอุดรพระมหาธาตุ
 ปลุกทั้งอ่างทอง แต่วก้ออาศน์ ถ้อมรอบก้อพระพุทธรูป
 ตามค้ำน ฝ่ายปัจฉิมก้อพระบรมมองค์หนึ่งพระระเบียง
 รอบ ๒๗ ห้องชื่อวาพระโพธิมณฑลเศียร จึงพระมหา

เบรียญท์ศักร์แดนชาวอริยพงษ์ นายวงนิมิตต์พระมหาเถร
 พุทธดำครวัดพระเดิมเป็นป่าแก้วตามพระบรรพต พระ
 เจ้าอยู่หัวให้นางแม่เรือนหอดวง รับพระพุทธรูปมาได้มาศ
 ตาง แต่มืดราออกมาให้แม่เจ้าเรือนหอดวง ๕๐ หัวงาน
 เป็นข้าพระทานพระกัณปัญญา จึงพระดั่งซึ่งทงหลายกับ
 พระศรีมหาราชาเจ้าเมืองตานตกก กัซกชอนคนช้องห้วย
 ช้องเขา ออกมาแต่งพระมหาธาตุแต่ยอดตงมาถึงบรรตังก็
 แล้วทำการฉลองพระธาตุ พระศรีมหาราชาสร้างวัดหริศ
 พระธาตุ พระมหาเถรมงคลประชาออกมาแต่กรุงศรี
 อโยธยา พระศรีมหาราชานิมนต์ให้อยู่อารามหน้ ๆ ชื่อ
 กะดัจนเกาห้อง พระศรีมหาราชาก่อชุกซ์แฉฉิว
 แฉฉิว พระศรีมหาราชาถึงแก่กรรม ชุนอินทราผู้
 กินเมืองตานตกกอยู่ เมียชุนอินทราชื่อนางเอื้อย ลูก
 ชายชื่อนายศรี ลูกหญิงชื่อนางราม มีพระราชโองการ
 ตออกมาว่าให้ชุนอินทราแต่งลูกเจ้าไปถวาย ชุนอินทรา
 แต่งลูกหมอช้างเข้าไปแทน หมอช้างก็ตามลูกเจ้าไปด้วย

หมอซำงให้ กราบพูดว่า ขุนอินทราหาเอาลูกสาวเข้ามา
 ถวายไม่ โปรดให้ ข้าทูลองออกมาดื่บ ๆ ส้มตามถ้อยคำ
 หมอซำงกราบพูด จึงให้ เหาขุนอินทราไปค้เดี่ยวที่ประตู
 ท้าชี่ แล้วเอาลูกเมียผู้คนเข้าไปเป็นข้าทูลอง นายศรี
 ลูกขุนอินทรานั่น โปรดให้ เป็นนายศรีขุน คึงแก่
 นนมมาเมืองนครศรีธรรมราชกัอินทรชานเป็นชำนาน หา
 ผู้กินเมืองมิได้

เมื่อศักราชได้ ๑๗๑๕ ปี มีพระโองการให้ นายศรีขุน
 ออกมากินเมืองนครศรีธรรมราช จึงพระมหาเบ็ญญ
 ทศศรีแดงพระสงฆ์ทั้งหลาย ทำเรื่องราวให้สชาดอริยพงษ์
 กับนายแวงเอาเข้าไปถวาย มีรับสั่งให้ นายช่างทองแดง
 หุดยอดพระธาตุปิดทองเค็มแดง ให้สชาดอริยพงษ์
 รับออกมา ครัดให้ นายด้ามราชหงษ์ออกมาทำด้าม
 บาญชี่ ญาคิโยมพระสงฆ์ทั้งปวง ให้ ชาคจากด้อย
 จากอกรจากอาณาประชาราต ให้เป็นเชิงเปนตระกุดช้ำ
 พระ นายด้ามราชหงษ์ ทำบาญชี่ข้าพระโยมสงฆ์ ทั้งปวง

อันรอมายูนัน ทำพระระเบียงด้อมพระธาตุแล้วทำ
 กำแพงด้อมพระระเบียงทั้งด้าน แล้วทำที่พระห้องพระ
 ระเบียงให้ แก่พระตั้ง ๘ คู่ของพระราชนิมนต์นั้น ได้แก่
 มหากมดเค็มมอสีดาน ๑๕ ห้อง ได้แก่โศกิบาต ๒๐ ห้อง
 รางประคตเหมว้งศรีถึงจรรพศาตา เค้นนไปได้แก่มหา
 เกรตทิพงษ์ ๑๕ ห้องถึงมูมอากเน เค้นนไปได้แก่
 พระตั้งเกรเพช ๑๗ ห้อง ได้แก่ขุนไชยกุมารเจ้าเมือง
 มันท้ายด้อมพระประทานห้องหนึ่ง ได้แก่พระมหานกร
 ธรรมเพช ๖ ห้อง ได้แก่พระธรรมกถญาณ ๘ ห้องถึงมม
 หารดี เค้นนไปได้แก่ศรีสุตการเจ้าเมืองไทร ๕ ห้อง ได้แก่
 มหาเกรนห้อง ๓ ได้แก่มหาเกรมังกดาจาร ๒ ห้อง
 ได้แก่นนทสารีย์ ๑๐ ห้องทั้งประคตด้วย ได้แก่นางช้แก้ว
 ห้อง ๓ ได้แก่กระยามิตร ๓ ห้อง ได้แก่ขุนไชยสุธา
 เจ้าเมืองถ้าย ๔ ห้อง ได้แก่ราชาศรีเทอเจ้าเมืองกระตันตัน
 ๖ ห้อง ได้แก่ขุนศรีพดแปดอ้อมแดนเมืองขวางเจ้าเมือง
 ๑ระ ๕ ห้อง ได้แก่แม่นางอัวทองนายรามศักดิ์ด้วยพฤทธิ

บาท ๗ ห้องถึงมุนพ่ายพิ แต่หนีไปได้ แก่ขุนแปดสระ
 เจ้าเมืองตริง ๕ ห้อง ได้แก่ราชาพิชชาเจ้าเมืองพิทลุง
 ๖ ห้อง ได้แก่ขุนจตุตาเจ้าเมืองตงห้อง ๓ ได้แก่ราชรัต
 หัวเมืองไฉย ขุนอินทราเจ้าเมืองเข้าด้วยห้อง ๓ ได้
 แก่ นายดำเกาเสมียนขุนอินทราเข้าด้วย ๓ ห้อง ได้
 แก่ นายญี่น้อยหัวพันด้วย ๒ ห้อง ได้แก่นายจอมศรี
 นายน้อยยอดม่วงห้อง ๓ ได้แก่นายดำหัวปากห้อง ๓
 ได้แก่นางเจ้าเรือนหลวงห้อง ๓ ได้แก่นายหาเปรียญทศศรี
 ผนวชอริยพงษ์นายพุทธศรี ๓๐ ห้อง ได้แก่นายหาเถร
 อนุรท ๓ ห้อง ได้แก่ขุนคดองพด ๓ ห้องถึงมุนอิดาน
 เข้ากัน ๑๖๕ ห้อง พระพุทธรูป ๑๖๕ พระองค์
 แด่จึงเจ้ามหาเปรียญทศศรีแด่พระสงฆ์ ทังหลาย แด่
 ผนวชอริยพงษ์แสนนายดำมราชหงษ์ ก็ให้วัดกำแพงรอบ
 พระระเบียงทังสี่ด้านให้แก่พระสงฆ์ ทังปวงแด่ผู้ ได้ห้องพระ
 ทังปวง กำแพงฝ่ายบูรพ์ ๕ ด้าน ๑๓ วา แต่มุน
 อิดานไปได้แก่พงไฟโตโพธิมณฑลเย็น ๖ วา ได้แก่

นายรัตนโชติบาลเด็น ๔ วา ได้แก่นายรัศมีมหาเถร
 เหมรังศรีถึงพระธรรมศาตา ๘ วา ได้แก่มหาเถรสัทธาธิ
 พงษ์วัตมังกุค ๓๘ วา ได้แก่เพหารหลวง ๘ วาจนมุน
 อาคเน คำนทกษินได้แก่ตั้งฆเถรเพ็ชเด็น ๒ วา ได้
 แก่เจ้าเมืองบันทายดมอ ๘ วา ได้แก่มหาเถรธรรมเพ็ช
 ๓๘ วา ได้แก่มหาเถรธรรมกถยาเด็น ๒ จนมุนหรีดี
 คำนปัจฉิมได้แก่เพหารหลวง ๘ วา ได้แก่ศรีสุตตันเจ้า
 เมืองไทร ๘ วา ได้แก่มหาเถรราชเสนา ๕ วา ได้แก่
 มหาเถร ๒ วา ได้แก่มหาเถรมังคดาจาร ๕ วา ได้แก่
 มหานนทสารีย์ ๓๘ วา ได้แก่กถยามิตร ๑๒ วาทั้งประค
 ด้วย ได้แก่ขุนไชยสุธา ๘ วาประคข้างหนึ่งด้วย ได้แก่
 ราชาศรีเทวาเจ้าเมืองกะดันทัน ๘ วา ได้แก่ขุนศรีพด
 แปรอ้อมแดนเมืองขวางเจ้าเมืองสระ ๘ วา ได้แก่
 อ้อมของนายรามด้วยพฤทธิบาท ๘ วาจนมุนพายัพ แต่
 คำนอุตรไปได้แก่ขุนแปรด้นเจ้าเมืองตรัง ๘ วา ได้แก่
 ราชภักทธยาเจ้าเมืองพัทลุง ๓๐ วา ได้แก่ขุนสุดาเจ้าเมือง

แดบาญช้พระสงฆ์ทงหลาย ก็ทุดด้วยทฎุมมีดัดขอใ้ ญาคิ
 โยมพระสงฆ์ทงหลาย สร้างสวนไร่นาไว้สำหรับอาราม
 สำหรับพระห้องสำหรับพระสงฆ์ ทงหลาย แดมีพระบรรพต
 ใ้ นายส่ามจอมจำพระบรรพตออกมาคด้วย ศรีมหาราชาใ้
 ทำด่าบาญช้ทฎุมมีดัดทงต้องฝ่ายชเลแดน ใ้แก่พระสงฆ์
 เจ้า ใ้ญาคิสร้างสวนไร่นาคินป่า สำหรับพระห้อง
 พระระเบียงแดพระสงฆ์ เมอมหาคักราช ๑๕๕๐ ปั้นนี้ จึง
 ศรีมหาราชาแดนายส่ามจอมแจกคินป่าณหัวปาก นายคำ
 ใ้แก่พระมหาธาตุเจ้า ๑๕๐ ใ้เงิน ฝ่ายบูรพ์ใ้ อ่าแดง
 ส่าชยาพยาบาล ๘ ใ้เงิน แดใ้ นายศรีวัคพยาบาล ๕ ใ้เงิน
 รัวหนึ่งเป็นนาจ้งหัน ใ้ใ้แก่ นายทองใ้หัวปาก ในโพธิ
 มณเฑียร ใ้ใ้ พระกัถปนา เป็นนาจ้งหันในหัว
 ดิบหมวดนายทองใ้พยาบาล ใ้ใ้วัดฎุมมีดัดใ้แก่
 พระเคิมแดมหาเถรพุทธสาคร บัณชิตเพียนพยาบาล
 ค่ำบดตกเมือง เป็นนา ๒๐๘๘ กระบ้ง ใ้ใ้วัดฎุมมีดัด
 ใ้พระระเบียงมหาเถรสุทธาติพงษ์ ใ้วัดฎุมมีดัด ใ้

แก้มหาเถรเหมวรงค์ ให้ นายแพงนายอ้วพยามาด ข้าแดง
 ทาน้องมหาเถรเหมวรงค์ สร้างเป็นนาจ้งหัน ให้วัด
 ภูมิมี่ดัดให้มหาเถรเบรียญทศศรี สำหรับพระระเบียง
 ๓๐ หอง ให้ นายพุทธศรพยามาด ฝ่ายทักษิณคือแดนด้วย
 พระธรรมคำดา ฝ่ายตะวันออกคือแดนด้วยพระกัฒปนา
 ฝ่ายตะวันตกทเลหดวง ฝ่ายใต้แม่น้ำเป็นแดน เป็น
 นา ๓๑ ไร่กับครึ่งหนึ่ง แดฝั่งศิลาไว้เป็นแดนทั้งสี่ทิศ ให้
 วัดภูมิมี่ดัดให้แก่พระกัฒปนา ให้ นายสร้อยผชาวพยามาด
 ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่อุโบสถ ๖ ไร่ ให้วัดภูมิมี่ดัด
 ให้แก่มหาเถรตั้งฆเณรเพ็ช เป็นนาจ้งหันตำบลปัจฉิม
 หนาคี่เมืองนาขวางเจ็ดไร่ ให้แก่พระธรรมคำดาเป็นนา
 ๘ ไร่ เป็นนาจ้งหันมหาเถรเหมวรงค์ตำบลท่ากระด้าง
 ให้แก่มหาเถรตั้งฆเณรเพ็ชตำบลท่าซาก เป็นนาจ้งหันเข้าพระ
 เป็นนา ๓๗ ไร่ ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายน้อยทองสูง
 ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่พงไฟดตำบลโพธิมณฑลเชียร ให้
 วัดภูมิมี่ดัดให้แก่มหาเถรโศติบาลให้นายรัตพงษ์พญา ให้

ให้นายวออำนาจราชวาทา นื่องมหาเถรเหมรังศรี
 สร้างเป็นนากำนันห้องแถว อำแดงเอื้อยให้แก่นายได้
 ที่พระมหาเถรเหมรังศรี ช่างหัดนอนอำแดงหราชสร้างนั้น
 ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้แก่อำแดงตั้ง สร้างเป็นนากังหัน
 พระเจ้าย แล้วให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้นายอุณจันเป็นนา
 พระกตปนา ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้นายสามบุรุษแก่อำแดง
 ใหม่รักษา ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้นายแผ่นหนาพระกตปนา
 ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้มหาเถรเหมรังศรี ให้นางเพงสร้างเป็น
 นากังหัน ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้ ในกตปนาในหัดสืบนายหม
 สร้างเป็นนากังหัน ๘ เด่น ๓ หมอคเป็นนากังหันเจ้าคณะ
 แล้วให้อัคภูมิมีศักดิ์คำบดทำรี ให้แก่พระธรรมศาตา ให้
 นายอินสร้างเป็นนาเข้าพระ เถจันพระมหาเถรเหมรังศรี
 ให้อัคภูมิมีศักดิ์ให้แก่นายสามเพ็ชฌายังอควอง อำแดง
 เอื้อยอำแดงบุญของสร้างคตองแจะ เป็นนากังหันดำหรับ
 พระธรรมศาตา มหาเถรเหมรังศรี ให้อัคภูมิมีศักดิ์
 ให้แก่นายยังอควองเอื้อย อำแดงบุญของสร้างคตอง

ตำบลบันเตมาตฺร เป็นนาจ้งหันสำหรับพระธรรมศาตา
 มหาเถรเหมรังศรี ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายอุนนาย
 คำศรีสร้างตำบลพระกระเด็ด เป็นนาจ้งหันมหาเถรเหม
 รังศรี ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่ชาวต่างคันสร้างตำบลมู
 ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่มหาเถรมังกลาจารย์ แดมห่าเถร
 นนทจารย์สร้างตำบลยวณกระแตบทะ ให้นายเกิดสร้าง
 พยานวดสำหรับพระระเบียง ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นาย
 พุทธร์แดมชาวอริยพงษ์ตำบลพะเตียน สร้างเป็นนา
 จ้งหันเปรียญทศศรี ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายพุทธร์
 แดมชาวอริยพงษ์ สร้างตำบลทาช ๓ ไร่เป็นนามหา
 เปรียญทศศรี ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายพุทธร์ตำบล
 พายัพเมือง สร้างเป็นจ้งหันมหาเปรียญทศศรี ให้
 วัดภูมิมี่ดัดให้แก่มหาเถรเพช ตำบลทาชสร้างสำหรับ
 พระระเบียง ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายคำสร้างตำบลดง
 ให้วัดภูมิมี่ดัดให้แก่นายเทพตำบลพะเตียน สำหรับ
 พระธรรมศาตา แดมหาเปรียญทศศรีเหมรังศรี ๕๕ ทงน

ย่อมศรัทธาราชานายส้ามจอมแจกดินป่า ให้ทุกตั้งกัตทุก
 หมู่ จึงศรัทธาราชานายส้ามจอมแจกทำบุญที่เชิง
 กุฎีวัดให้แก่แม่นางเจ้าเรือนหดวง แต่หัวสืบชาวปทาร์
 พระกัตปนา แต่วัดให้ ผู้ครองเพณ้แต่พระสงฆ์อันชั้น
 แก่เจ้าคณะสงฆ์ วัดนอกวัดเส้ศ่นารายทงหลาย
 ให้ทุกตำบลตามพระบรรทุดแล้ว ให้นายส้ามจอมเข้าไป
 ถวายบังคม แล้วถวายชบวนพระมหาธาตุแดพระระเบียง
 แดโพธิมณฑลไถยร แต่พระเดิมแต่อารามแต่บุญแต่ญาติ
 พระสงฆ์ แต่ที่ภูมิมี่ดัดทงปวง แต่นายส้ามจอม
 ทุดด้วยพระเจดีย์แต่พระเพหาร แต่ขอประคิษฐานผู้คน
 แดญาติไว้เป็นเจ้าพระแต่ขอที่ภูมิมี่ดัด จึงมีพระราช
 โองการอนุโมทนาด้วยนายส้ามจอม จึงให้นายวงจ่า
 พระบรรทุดไปมอบที่ภูมิมี่ดัด แต่เจ้าพระไว้สำหรับพระ
 นั้น แต่ห้ามราชการทงปวงนั้น มีพระราชโองการไว้
 สำหรับพระแต่นายส้ามจอมได้ ที่ภูมิมี่ดัด ตำบลบ้านสนได้
 พระระเบียงได้ ก้าแพงล้อมพระมหาธาตุด้วย แล้วพระศรี

มหาราชสร้างพระวิหารฝ่ายทักษิณพระมหาธาตุ แต่
 ก่อพระเจดีย์เพ็หารสูง ๗ วาปิดทองลงถึงอาสน์ ก่อ
 พระพุทธรูปทั้ง ๔ ด้าน ๆ ละ ๘ พระองค์ เข้ากัน ๓๒
 พระองค์ พระพุทธรูปประธานด้านตะวันออก เป็นพระ ๓๖
 พระองค์ ได้ชื่อว่าพระวิหารหลวง แต่พระมหาเถรเทศ
 รั้งศรีธรรมสาร จนศรีพดเปิดอ้อมแดนเมือง
 ขวาง เขาเชิงภูเขาคู่หาผางวัดตำพูน เขาจาก
 มามุงพระธรรมศาลา

อยู่มาพระศรีมหาราชถึงแก่กรรม ศักราช ๑๘๖๑ ปี
 โปรดให้ข้าหลวงออกมา เป็นศรีมหาราชแต่งพระธรรม
 ศาลา ทำระเบียงล้อมพระมหาธาตุ แต่ก่อพระเจดีย์
 วัดดัง มีพระบัญชาให้พระศรีมหาราชไปรับเมืองตาน
 ตก ศรีมหาราชถึงแก่กรรมเขาสพมาไว้วัดดัง แล้ว
 เขามาก่อเจดีย์ไว้ ในพระเดิม ๘ ยอด

เมื่อศักราช ๑๘๑๘ ปี โปรดให้หลวงศรีวราวงษ์
 มาเป็นเจ้าของ มาทำวิหารฝ่ายอุดรพระธาตุ ทักษิณ

พระโพธิมณฑลเศียร ก่อพระสูง ๘ ศอกหล่อพระดำมตุรู
องค์หนึ่งไว้ ปักฉิม เมียหล่อองค์หนึ่งไว้ ฝ่ายบูรพ์ ชื่อ
ว่าเพหารเขียน แล้วอุทิศข้าหญิงชายไว้หาไว้ สำหรับรักษา
พระ โปรดให้หลวงพิเรนทรเทพมาเป็นเจ้าเมือง พระทิพ
ราชาน้องพระยาสุพรรณเป็นปลัดศึกอ่าวขุมมาค้เมือง แล้ว
ไปตีเมืองพิทลุงได้ ทิพรราชาเป็นแม่ทัพไปตีได้ คั้นเด้า

เมื่อศึกกราช ๒๐๓๗ ปี โปรดให้พระยาพดเทพราชมา
เป็นเจ้าเมือง เกณฑ์ให้คัดแค้นค่ากำแพงกำขัมไว้ แล้ว
เข้าไปกรุงไปทางเมืองสระ

เมื่อศึกกราช ๒๐๔๓ ปี โปรดให้พระยาศรีธรรม
ราชะเดชะมาเป็นเจ้าเมือง อสงคนะให้ดักปหม้าหนาเป็น
แม่ทัพเรือมารบเดี่ยวขุนค้ำแห่งปลัดคนรอกปากพระยา ร้าศึก
รุกเข้าถึงต้นกำแพงฝ่ายอุดร พระยาศรีธรรมราชออก
รบศึกหนีไป

เมื่อศึกกราช ๒๐๔๔ ปี โปรดให้พระยารามราชท้าวหน้า
มาเป็นเจ้าเมือง เขาขุนเขางราชมาเป็นปลัด รื้อข้าวศึก

อุชงคนะจึงพระยาให้ชุกคูฝ่ายบูรพ์ แต่ดำเนินาทางวังมาออก
ดำเนินาฝ่ายทักษิณ

เมื่อศักราช ๒๑๗๓ ปี คืออุชงคนะยกมา พระยาก
ให้ตั้งค่ายคูฝ่ายอุตร และตั้งเรือหุ้มเรือพายพลประมาณ
ห้าหมื่นเศษ รบกันเจ็ดวันเจ็ดคืน ชนพินิจออกหัก
ทัพตกลงคืนคือแตกลงเรือ คือเผาเรือดำไฟเสีย พระยา
ถึงแก่กรรม พระยาแก้วผู้หลานก่อนพระเจดีย์บรมจุชาตุ
ไว้ ในพระธรรมศาลา

ศักราช ๒๑๘๗ ปี มีพระบรมทูตโปรดให้พระยามริบาด
พลราชเจ้าเมืองตะนาวศรีมहांนคร มาเป็นเจ้าพระยานครศรี
ธรรมราช เศษไชยอภัยพิริบวรกรรมพหุเจ้าพระยานคร
ศรีธรรมราช

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ มิตร์บำรุง
นครศรีธรรมราช
นายสวาท มิตร์กุล ผู้พิมพ์โฆษณา
๒๒/๒/๘๑